

Брой 6, 2014 / 2015 година

НОВИНАР 104

„Святата истина ми бе знамето“

Захари Стоянов

- *„АЗ СЪМ БЪЛГАРЧЕ“ НА ПЪРВИ ЮНИ В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ*
- *ИНТЕРВЮ С Г-ЖА ПЕЙЧЕВА, ПОМОЩНИК-ДИРЕКТОР НА 104. ОУ*
- *„ЧЕПЪМ С МЕН“ В ТРАДСКАТА ТРАДИЦИЯ*
- *А СЕГА КАКЪДЕ? НАШАТА АНКЕТА СЪС СЕДМОКЛАСНИЦИТЕ*
- *НА ЕКСКУРЗИЯ ПРЕЗ ЮНИ*
- *ДОВИЖДАНЕ, УЧИЛИЩЕ! ВАКАНЦИЯ, ЗДРАВЕЙ!*

1 ЮНИ – ДЕНЯТ НА ДЕТЕТО

На 1 юни, Денят на детето, група ученици от начален курс заедно със своите учители посетиха Народното събрание, където се включиха в инициативата за едновременно рецитиране на стихотворението „Аз съм българче“.

Брой 6, 2014 / 2015 година

Вече 5 години на 1 юни точно в 10.00 деца от цялата страна рецитират едновременно скъпото до всяко българско сърце Вазово стихотворение. Тази година участниците бяха от 200 училища от цялата страна.

Венцислава Мехмед, ученичка от 7.клас и репортер на нашия

вестник, се срещна с второкласничката Дара Яндина, едно от децата, участвали в инициативата, и записа разказа и : „ В Парламента много ми хареса. Бяхме деца от втори, трети и четвърти клас. Придружаваха ни г-жа Велинова, директор на нашето училище, и г-жа Билковска. Цялата група едновременно изпълни стихотворението пред Председателя на Народното събрание госпожа Цецка Цачева. Тя ни поздрави, пожела ни да пишем и четем през лятото, подари ни химикалки и удостоверения за участие.

Успяхме да разгледаме сградата, където се пишат законите. Влязохме в залата, в която народните представители работят. Седнахме пред микрофоните, на

местата на депутатите, на председателското място. Беше интересно и забавно. Може един ден някои от нас да работят там.

За мен това беше едно вълнуващо преживяване.”

Венцислава Мехмед, 7. в

В този брой на вестника на въпросите на нашите репортерки Вици и Ния бе любезна да отговори 2-жа **Вяра Пейчева**, учител по математика и помощник-директор в 104. училище.

Коя е Вяра Пейчева?

Хубав въпрос... Няма да говоря с биографични данни за това коя е Вяра Пейчева. Човек, който се е чувствал последните трийсет години на мястото си. И това ме прави щастлива.

Винаги ли сте искали да сте преподавател?

Не. Моята първа мечта, когато вече трябваше да избирам какво да уча след гимназия, беше програмирането. И първата ми специалност е програмиране, но нямам нито един работен ден като програмист освен нещата, които съм правила като хоноруван програмист.

Какво Ви накара да започнете работа в сферата на образованието?

Започнах работа като учител, защото по мое време имаше разпределение, което ни задължаваше да работим известно време на това място, което ни е посочил университетът, и след първите няколко месеца не си представях, че ще мога да работя нещо друго.

Имаше ли някой или нещо, което предопредели съдбата Ви в тази професия?

Не, не. Освен примера на учителката ми по математика, но тя ме запали за математиката, а не за професията на учител.

Какво Ви дава работата с деца?

Работата с деца ми дава всичко.

Ако сега можехте да избирате, бихте ли станали отново учител?

Да, бих станала пак учител.

Като ученичка обичахте ли математиката?

Да, въпреки че и там има един скок в предпочитанията ми. След осми клас, когато по мое време се кандидатстваше в професионално или в училище с профили, аз мечтаех да уча

химия и по смешна причина не успях да се явя на изпита за училището, което си бях избрала, и ме записаха, без аз да съм определила това, в математическа паралелка в най-близката гимназия.

Кои други предмети Ви бяха любими?

Аз имам склонност към природоматематическите дисциплини. Физиката съм обичала, химията, както споменах, математиката. Харесвам много изобразителното изкуство и музиката, без да имам някакви особени наклонности към този вид изкуство.

Какво беше Вашето детство?

Щастливо. Щастливо, безгрижно. Аз съм едно дете в семейството, изтърсахът на фамилията. Всички бяха по-големи от мен и това също допринасяше да се чувствам спокойна и щастлива.

Каква е госпожа Пейчева извън училище?

Предполагам същата. Същата. Обичам семейството си, имам две деца, вече големи и малко не им отива да ги наричаме точно деца. Синът ми е почти на 30 години, дъщеря ми - на 24.

Имате ли време за хоби? Какво е то?

Напоследък се улавям, че хобито ми е компютърът, което не е много хубаво.

Обичате ли да четете? Любима книга и любим автор?

Много обичам да чета. Харесвам Лев Толстой. "Война и мир" е книгата, която ме е потресла и често си я препрочитам.

Изкушава ли Ви изкуството? Кое точно?

Да. Обичам да ходя на опера, на театър, на изложби по-рядко, за съжаление. Обичам да прекарвам свободното си време на такива места.

Бихте ли искали да се занимавате с нещо в тази област?

Не, не бих.

А обичате ли да готвите?

Когато имам време.

Отглеждате ли някакви растения?

Растения не ми се отдават. Обичам много цветята, обаче не умея, явно, да се грижа за тях.

Какво е отношението Ви към домашните любимци? Вие имате ли?

Аз дълго време се борих вкъщи да няма домашен любимец, защото смятах, че на него това му е противоестественно. И сега, когато децата ми вече поростнаха и престанаха да ме молят за такива неща, се оказа, че се сдобихме с домашен любимец. Намерихме едно сладко котенце, което ни радва вкъщи и на което съм се посветила.

Имате ли мечта, която много, много искате да реализирате?

Имам, да. Като всеки родител аз смятам, че моите лични мечти вече до голяма степен съм ги реализирала. Мечтая да видя децата си в едни хубави, пълни семейства и удовлетворени от това, което са искали, което са постигнали.

Какво предизвикателство е да си помощник-директор?

В началото бе трудно. Аз съм тук вече 31 години, 32 ще станат на първи септември и ми беше много трудничко да изляза от този колектив и да застана на по-различна позиция от тази на учител по отношение на взаимоотношенията ми с колегите. Имаше и много нови за мен неща, свързани с отношения с ученици, на които не преподавам, и, не на последно място, с огромното количество бумащина. Прябваше ми доста време, за да разбере, че това е също важна част от моята работа и не трябва да отделям толкова внимание на бумащината.

Каква професионална равностетка си правите, като погледете назад?

Много хубав въпрос... Съвсем на място... Много се надявам следите, които съм оставила след себе си, да са свързани с добри дела. Сигурно съм имала и грешки и в отношенията си с колеги и ученици, но се надявам всички да са разбрали, че тези грешки са допуснати, защото съм се стремяла да направя нещо добро, пък не съм успяла да го направя по най-добрия начин. Това ми е било водещото. Надали изглежда отстрани така винаги, но така е било.

Според Вас как са се променили учениците през годините?

Ами, станаха по-отворени, в добрия смисъл на думата. Станаха деца, които по-ясно заявяват желанията си, по-твърдо ги отстояват, което е много важно, според мен, и не се страхуват и да грешат. Така нещата се научават по-добре, мисля аз. Чули сте крилатата фраза, че човек се учи от грешките си. Това наистина е така. Може би на моменти учениците изглеждат по-безотговорни, но това също е свързано със свободата, която имате, да избирате, и мисля, че също е за добро. По-рано съзрявате, по-лесно улавяте неща, които за вашите предшественици са били по-трудни за забелязване. По-сложен Ви е животът. Не ви сравнявам с моето поколение, защото там разликата е огромна. Имам предвид децата, които преди десетина години са минавали през тези класове, и вас. По-сложничък ви е изборът, но е по-добър в сравнение с тях. Мисля, че нещата се развиват добре.

Какво ще пожелаете на учениците от нашето училище?

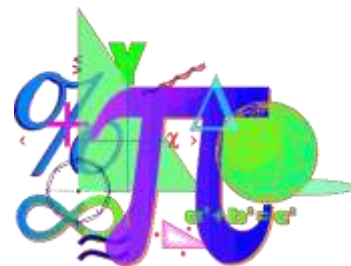
Пожелавам им да се гордеят с това, което правят.

И накрая – какъв въпрос, на който Ви се иска да отговорите, не Ви зададохме?

Не мога да кажа на какъв въпрос бих искала да отговоря. Надали сте ми задали всички възможни въпроси, но не се сещам за нещо друго важно, което бихте ме попитали. Не, няма такъв въпрос.

Благодарим Ви за Вашата отзивчивост.

И аз ви благодаря.

ЧЕТИ С МЕН ЧЕТИ С МЕН ЧЕТИ С МЕН ЧЕТИ С МЕН

В слънчевия съботен ден на 6 юни ние, група ученици от пети и седми клас, заедно с родители и г-жа Дикова отидохме в Градската градина пред Народния театър, където се провеждаше второто издание на инициативата „Чети с мен“ под патронажа на Президента на Република България, с участието на МОН, Столична община и др. Включихме се и в първото издание, което беше през есента в Борисовата градина.

И този път носехме своите любими книжки и бяхме готови да почетем на глас. Под бяла шатра беше организирана своеобразна сцена, на която откъси от любими книги четеха актьорите Владимир Пенев, Владимир Карамазов, Стефания Колева, китаристът на ФСБ Иван Лечев, г-н Плевналиев. Особено вълнуващо за нас беше изпълнението на голямата българска актриса Пятяна Лолова. Тя рецитира одата „Българският език“, а ние пред сцената рецитирахме паралелно с нея. Истинска изненада за нас беше и участието на 85-годишния Боян Димитров, син на писателя Елин Пелин. Миналата година бяхме в родното село на Елин Пелин, видяхме родната му къща, посетихме музея му, а сега на живо видяхме и неговия син. Жалко, че не успяхме да се срещнем лично с него.

Получи се един истински празник на четящите хора. Деца и възрастни разговаряха, обменяха книги и идеи. Докато разглеждахме щандове на издателства, ни взеха интервюта. Ния, Ива-Мария,

Венцислава, Йоана и г-жа Дикова застанаха пред камерата и микрофона на телевизия *Bulgaria On Air*. Ще разкажа за своите любими герои и колко четат децата днес.

Накрая се снимахме и с г-н Плевналиев.

брой 6, 2014 / 2015 г.

Най-важното от всичко е, че ние обичаме книгите, четем в свободното си време и сме готови да приобщиим към нас и други свои връстници. Чакаме с нетърпение следващото издание на инициативата „Чети с мен“.

ПРЕПОРЪЧВАМЕ ВИ ДА ПРОЧЕТЕТЕ ПРЕПОРЪЧВАМЕ ВИ ДА ПРОЧЕТЕТЕ

Сред богатия избор на книги в библиотеки, интернет сайтове и книжарници нашата страничка е скромн пътеводител в безбрежния свят на словото.

Аз съм Вики от 7. б и ви препоръчвам да прочетете романа „Изпитанията на малката Пиерета” от френския писател Хектор Мало.

Книгата е написана през 19.век, когато твори

Мало. Той се вълнува от съдбата на децата, оставени сами във враждебния свят на възрастните. Историята разказва за Пиерета, 12-годишно момиче, което остава съвсем само в непознатия Париж. Изгубва близките си. Няма никакви пари. Единственото, което ѝ остава, е надеждата да намери своя богат дядо. Той живее далеч и Пиерета, придружена само от вярното си магаренце Поликарп, трябва да извърви дълъг път, изпълнен с трудности, за да намери щастието си. „Дали ще успее?” е въпросът, чийто отговор искаш да научиш възможно най-бързо. Книгата е изключително вълнуваща, а съдбата на главната героиня, чиито оръжия са само добротата, смелостта, упоритостта, честността и надеждата, е трогателна.

Творбата на френския писател Хектор Мало предизвиква много размисли над сложни въпроси и докосва всеки, който се осмели да я прочете. „Изпитанията на малката Пиерета” е любима книга на много деца и възрастни по целия свят и може да стане и твоята любима книга...

**Препоръчваме
ви да прочетете**

НАШАТА АНКЕТА НАШАТА АНКЕТА НАШАТА АНКЕТА
А СЕГА НАКЪДЕ?

В края на учебната година репортерите на вестника (сред които също има седмокласници) поразпитаха бъдещите гимназисти за техните планове, надежди, желания. Зададоха им най-важния въпрос – къде искат да продължат да учат. Ето и техните желания:

Митко (7.г) се е насочил към Немската гимназия. Там искат да учат и Люба-Мина и Емилия от 7.в. Успехът им е достатъчно висок и те са убедени, че ще ги приемат. Между Първа и Втора немска се колебае Радина (7.а). Исква ѝ се да учи по-близо до вкъщи, но пък 91. Немска е лидер в София.

Виктория, Полина и Мартина от 7.б, твърдо са решили да учат във Френската гимназия. Мотивите им са различни, но решението им е едно. Вики иска да усвои още един език, Марти – да продължи семейната традиция, а Поли – да усъвършенства бащиния си език. На Адриана от 7.г също иска във Френската – там вече 3 години е сестра ѝ. Но е склонна на компромис – може да учи френски и в друго добро училище.

Голяма група ученици – Милен, Венета, Ния, Михаела – са се запътили към Втора английска. В квартала е, дава добра подготовка, а и в нея влизат деца с много висок бал – явно конкуренцията и нивото ще са високи.

По традиция доста ученици от нашето училище се насочват към математическите гимназии. Павел от 7.а се е ориентирал към СМГ, където учи и брат му. Надява се бахът да му стигне. На допълнителни изпити в НЛМГ се явяваха Стефан и Момчил от 7.а, Александър, Калоян, Емилия, Венцислава и Ива-Мария от 7.в, Силвия от 7. г. Искат в бъдеще да се занимават с математика, химия, физика, биология. Ще следим внимателно развитието им. Може един ден и Нобелова награда за наука да получат.

Съвсем в друга посока гледат Явор от 7. а, Антония и Давид от 7.г, Доротея от 7.б, Ахмед от 7.в. Ще рисуват много хубаво и искат да развиват таланта си в художествени училища – 51. СОУ, „Св. Лука“, Художествената гимназия и Гимназията по полиграфия и фотография.

Малцина са учениците, които все още не знаят какво точно искат. Те ще решават в последния момент.

Това, което обединява всички седмокласници, е желанието да учат следващите пет години в добри училища, които ще ги подготвят не само за университета, но и за живота. Искат да са в среда от умни и амбициозни младежи като тях самите.

Ние им пожелаваме успешна реализация, да бъдат добри и борбени хора, да бъдат любопитни към света и да не се отказват от мечтите си

НА ЕКСКУРЗИЯ В НАЧАЛОТО НА ЛЯПОТО

Учебните екскурзии в края на учебната година са най-дългоочакваните от учениците от всички класове. Обикновено към 10 юни са приключили изпитванията, оформени са срочните и годишни оценки, тежките раници и дългите уроци и домашни са в историята. Време е за забавления с приятелите от училище, за посещения на непознати места, разглеждане на природни, архитектурни и исторически забележителности.

Седмокласниците се потопиха в красотата и величието на Родопска планина. Те посетиха Широка лъка, Обсерваторията в Рожен, Планетариума в Смолян и Музея на авиацията на летището в Крумово. Ако трябва с една дума да определим темата на екскурзията, то тя е „Небе“. Звездите и вечният стремеж на човека да стигне до тях, копнежът му да полети в необятната небесна шир като птица и желанието му да разгадае тайните на Космоса – за това научиха учениците от 7. клас.

Шестокурсниците отидоха в Пловдив и на Витоша. Старият Пловдив ги очарова с възрожденското си величие, а на Витоша се разходиха в Железница по трикилометровата екотътека, наречена „Пътека на Иван Иванов“. Името е на един бивш кмет на София, допринесъл много за развитието на столицата.

Учениците от пети клас също извървяха тази пътека, като се насладиха на Витоша от една нетрадиционна гледна точка – откъм Железница. Те също бяха и в люлката на българската духовност – Рилския манастир.

Най-малките не ходиха на екскурзия, но бяха на Зелено училище през май. Учениците от втори клас бяха в Рила – на Боровец. Те си почиваха сред зелената и свежия въздух на Рила, като посетиха и Историческия музей в Самоков.

Третокурсниците пък отдъхваха в с. Соколица, Карловско. Тук те отидоха почит на двама велики българи – Васил Левски и Иван Вазов.

СТОРИИ СТОРИИ СТОРИИ СТОРИИ СТОРИИ СТОРИИ СТОРИИ

Баскетболът е спорт с традиции в 104. училище. Отборът на момичетата (шести и седми клас) се отличи за пореден път, като се класира на второ място на Градското първенство на Ученическите игри под ръководството на г-жа Милена Иванова.

Ива Димитрова, 7.в

ПОСЛЕДНИЯТ ЗВЪНЕЦ В 104. УЧИЛИЩЕ ЗА СЕДМОКЛАСНИЦИТЕ

Скъпи мои съученици, приятели,

За тези седем години ние се сближиме и образувахме едно семейство. За това време ние се научихме как да се справяме с трудностите заедно, да се борим заедно и заедно да бъдем силни.

Всяко семейство си има гнездо, което до вчера беше огромно и пълно с जाдуващи полет птичета. От малки станахме големи. Има край, в който птичетата напускат своето гнездо.

И този край дойде, колкото и да не искам. Трудно се преодолява фактът, че трябва да се разделим.

Пожелавам на всеки от вас да бъде по - смел, по - силен, да търси правилното решение, да се бори за желанията и да следва мечтите си.

В 104. училище прекарахме чудесни седем години. За това време аз се научих на много неща от вас, надявам се и вие от мен. Понякога допускахме грешки, но се учехме от тях и продължаваме напред.

Безкрайни благодарности на всички учители, които бяха винаги до нас, научиха ни, възпитаваха ни. Надявам се да не оставяме нашето гнездо празно и всяка година да го посещаваме всички заедно! Ако искате да споделите нещо с някого или да потърсите утеха, аз съм насреща.

На добър час и успешен път!

Иван Иванов, 7.

ОБИЧАЙТЕ ЛИ СЛАДОЛЕД?

Лятото е тук, но какво е лятото без вълшебния вкус на сладоледа. Заради сладкия му вкус и разхлаждащите му способности той се превръща в неразделен приятел на всяко лятно удоволствие и вкусен спътник в горещите летни дни (и нощи).

Представяме на нашите читатели няколко любопитни факти за сладоледа.

- *Преди 3 хилядолетия в Китай смесили сняг, лед и плодов сок и получили първия сладолед.*
- *С такъв леден десерт почерпили и Александър Македонски по време на походите му до Индия и Персия.*
- *За първи път през 11.в била разгадана тайната на сладоледа.*
- *Известният пътешественик Марко Поло донесъл в Италия рецепти за сладък шербет от Китай. За кратко време десертът станал любим в домовете на аристокрацията.*
- *Италианците прибавили в сладоледа ликьор, мед, ядки, бисквитки.*
- *По времето на Наполеон III е изобретен сметановият сладолед. Преди това сладоледът е бил само плодов.*
- *Във Виена била издадена първата готварска книга с рецепти за сладолед. Това станало през 1875 година.*
- *Първата сладоледена фабрика била изградена през 1851 година в Балтимор от търговеца на мляко Яков Фусел. Това поставило основите на промишленото производство на лакомството.*
- *Първият сладолед „Есқимо“ бил създаден в Ню Йорк през 1921 година.*
- *Сладоледът на клечка бил открит случайно. Невнимателен работник забравил пръчките за разбъркване в сместта, преди да замръзне.*
- *Днес има сладоледи с различен вкус. Има и доста екзотични – с вкус на сирене, хайвер, чесън, пица. Какво пък – и те трябва да се опитат.*

СМЯХ

СМЯХ

СМЯХ

СМЯХ

СМЯХ

СМЯХ

СМЯХ

– Иванчооо, излез веднага от водата!!!

– Защоооо, мамоооо?!
Студено ли ми е?

– Неее! Гладен си!

ВИЦ НА БРОЯ

– Шатко, Тихият океан непрекъснато ли е тих?

– Не можеш ли да ме питаш нещо по-умно!

– Добре! От какво е умряло Мъртво море?

Редакционен екип:

Ръководител : Лилия Дикова

Екип: Петя, Ния, Радина, Стефан, Алекс, Рада, Ива-Мария, Силвия, Ива, Бояна, Симона, Митко, Кристиан, Вици

Лято, най-накрая ти дойде. Така дълго те чакахме да се появиш с пъстротата и уханието на цветята, с омайните песни на птиците, с топлата тюркоазена вода на морето, с ослепителната светлина на слънцето. А сега ние ще догълним твоята картина, лято, със своите игри, песни и смях. Ще се забавляваме колкото можем, ще откриваме нови приятели, ще създаваме незабравими спомени. И когато ти, лято, си отидеш ние няма да тъжим, защото отново ще бъдем на училище. Ще се видим със съучениците и учителите си и отново ще тръгнем към дългия път на знанието. Но винаги една част от нас ще живее с надеждата лятото да дойде бързо.

Виктория Цветкова

